

Droom of Werkelijkheid?

neen, Hugo wou niet, nog niet: Hij drukte, met geweldige handen, op zijn hart, maar het kloppen ging voort, gelijkelijk voort en de warmte kroop op, door heel zijn lijf, in zijn hoofd, in zijn armen en beenen.

Luid golfde en jubelde het wilde leven alom, in woeste driestheid.

Hugo keek op en 't ging werkelijk dagen.

Uit den hemel zijpelde een zilverig licht en ginder, in 't Oosten, alover de daken der huizen werd de lucht parelgrijs en teer oranje.

Zou 't leven nu werkelijk beginnen, het echte, met den nieuw geboren dag!

Het werd een juichen in Hugo's hoofd en het hooge lied, dat hij steeds had voorgevoeld en dat hij wist, allang, sluimerend in de onbewustheid van zijn groote ziel, het hooge lied, zoo lang verbeid, kreeg nu een vorm en werkelijkheid. Hugo zong in luide galmen mee met de wild lollende groepen, die nog steeds door de straten dansten, zonder letten op dien alleenigen mensch met zijn witte hemd en bloote beenen.

De groote dag was daar!

Hij sprong de markt op, wijd-beenend, en zijn hemdspanden wapperden om zijn lijf omhoog. Hij liep de trappen op van 't stadhuis, en boven op de arduinen pui, scheurde en rukte hij zijn hemd van zijn lijf en smeed de witte flarden over de ijzeren leuning neer, en ze fladderden omlaag over de wezens, die wriemelden op de markt.

Daar verscheen nu plots de Mensch in zijn schoone naaktheid en zijn bliksemende witheid lichtglansde over 't rumoerende plein. De Mensch. Hij strekte zijn blank gespierde armen uit, in breed gebaar, en als een donder daverde het, uit zijn machtig gezwollen borst:

„Ik ben de Mensch, verrezen uit den dood; ik ben en kondig u het Woord, waarnaar gij leven moet, het eenig Woord van echtheid en van waarheid, dat u verheffen en gezond maken zal! Uw leven is slecht en ziek.”

Uit zijstraten en stegen bortelden wild dansende groepen, in zotte, bontgeverfde dwarreling en ze zwermden van allen kant, naar 't stadhuis toe, waar Hugo, met uitgestrekte armen, zijn woord verkondde. Maar dra ging er een joelen en lawaaien op, uit felle borsten, en nijdig sneppte het: awoe! awoe! De stem

van den Mensch versmoorend met helsch lawaai.

Hugo hoorde het gebrul daveren en snokken in zijn hoofd en toen zag hij de gruwelijke gedochten hun beestenmuilen afrukken. hun lachende, grimmeude, grijnzende muilen, en nu herkende hij menschenkoppen, bleek en leelijk, en daar, daar zie, te midden in, zijn eigen moeder!...

De wanhoop verlamde zijn hart.

Uit de huilende menigte staakte een dreigende arm vooruit, en een klad slijk lijnde door de lucht en de modder spetterde uiteen op Hugo's blanke borst.

Het gewoel, dat golvend wiegelde aan zijn voeten, stormde omhoog, in ruw bonzend getrappel; maar Hugo sloeg en stampte, in doltriftig geweld, met wanhopige reuzenmacht, zeker van 't overwinnen. Alom dreigden armen vooruit en ruwe handen klampten hem vast en sloegen hem neer. Hugo riep met donderende stem:

„Ik ben de echte Mensch, ik kom met waarheid, met gezondheid...”

Maar ze sleurden hem mee, de trappen af, bloederig en beslijkt, gebonden en gekoord, in een wit laken gerold, om zijne leelijke naaktheid te bedekken.

Toen drukten z' op zijn hoofd iets ontzettend zwaar en koud. o God! Het was de doornenkroon, die pijnsnerpend prikte in Hugo's hersens, en daar voelde hij al het lauwe bloed druppelen over zijn voorhoofd en neerstreepen langs zijn wangen.

Zoo lag hij daar, machteloos geboeid en gekroond. Boven zijn hoofd zag hij plots een aangezicht buigen, ernstig, matbleek, met groenige oogen, scherp loerend achter een gouden bril; en daarboven een blanke voorhoofd en een glimmend naakte schedel. Het hoofd vergrootte, verbreedde, werd monsterachtig; de oogen groeiden en gaapten als diepe holten, vol donker geheim, en den mond geulde breed open, waarin de ivoren tanden, reusachtig groot, glommen en glansden. Toen sprak die mond en 't klonk en loeide en dreunde in Hugo's ooren, in vreeselijken galm.

— „Droozer... Hij is zot...”

Hugo wou roepen: „Ik ben...” maar een ruwe hand vingerde om zijn keel en duwde